

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ τοῦ Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν ὕπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καὶ τὰς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προσπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Μαρτίου 1897

Ἔτος 19^{ον}.—Ἀριθ. 14

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 97).

Τὴν ἐπαύριον, ὁ ὑποδιευθυντὴς τῶν Ἀρχείων, καθήμενος πρὸ τοῦ γραφείου του, ἀνεγίνωσκε καὶ κατέτασσε παλαιὰ τινα ἔγγραφα, μεγάλης σπουδαιότητος τὰ πλεῖστα, ὅταν ἐν χαρτίον κιτρινισμένον, μὲ χαρακτῆρας μισοσβυσμένους, ἐκίνησεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν του.

Ἦτο ἀπλὴ ἐπιστολή.

— "Ἀλβας! κόμης Ἀλβας! ἐψιθύρισεν, ἐξετάζων τὴν ὑπογραφήν. Περί-εργον!

Καὶ τὴν ἀνέγνωσεν ἐπανελημμένως.

Κάποιος ἔκρουσεν ἐλαφρῶς τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου του. Ἄλλ' ὁ κ. Μορανζῆς, βυθισμένος εἰς τὴν μελέτην, δὲν ἤκουσε τὸ πρῶτον κτύπημα καὶ μόλις εἰς τὸ δεύτερον ἀπήντησε, χωρὶς ἄλλως νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν του:

— Ἐμπρός!

Ἀμέσως τότε δύο χεῖρες μικραὶ καὶ τρυφεραὶ ἐπετέθησαν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐν ᾧ δύο χεῖλη δροσερὰ ἀπετύπωσαν φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου του.

Ἀπεμάκρυνε τὰς χεῖρας ἐκεῖνας ἡρέμα, καὶ ἀνυψώσας τὴν κεφαλὴν, εἶδε κάτι ἐλκυστικώτερον βεβαίως ἀπὸ τὰς παλαιὰς κιτρινισμένας σελίδας, ἐπὶ τῶν ὁποίων οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν προσηλωμένοι πρὸ πολλῆς ὥρας: τὸ χαριτωμένον προσωπάκι τῆς Λουκίας του.

— "Α, σ' εἶσαι, κόρη μου! εἶπε μ' ἔκφρασιν χαρᾶς πατρικῆς, ἀντικαταστήσαν ἀμέσως τὴν σοβαρότητα μεθ' ἧς ἐνέκυπτεν εἰς τὰ ἔγγραφα του. Ὡραῖα, βλέπω, σέβασαι τὰς διαταγὰς μου! Δέν σου ἀπηγόρευσα νὰ με διακόπτῃς ὅταν ἐργάζωμαι;... Καὶ σεῖς τὸ ἴδιο, κύριε Ἀκόλουθε! προσέθεσε, στραφεὶς πρὸς τὸν Ἐκτωρ, ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰσέλθῃ ὀπισθεν τῆς θυγατρὸς του.

— "ὦ, μπαμπά! ἀπήντησεν ἡ Λουκία. Ἐχομεν νὰ σας εἰπώμεν κάτι τι πολὺ σπουδαῖον καὶ πολὺ δυσάρεστον!

— Δυσάρεστον; Ναί, φαίνεται ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἐκτορος... Τί συμβαίνει; τί;

— Ὁ Αὐτοκράτωρ... ἐφέλλισεν ἡ Λουκία.

— Ὁ Αὐτοκράτωρ τί; Λέγε!

— Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπέ-λυσεν τὸν Ἐκτορα!

— Ἀπέλυσεν τὸν Ἐκτορα!

ἐπανελάβεν ὁ κ. Μο-

ρανζῆς, κατὰ πληγῆτος.

Μπα! καὶ τί του

ἔκαμε;

— "ὦ, τί-

ποτε κακόν,

βεβαία! ἀ-

νέκραξεν ἡ

Λουκία.

— "ὦ, τὸ

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσέβαλεν εἰς τὸ δωμάτιον ὁ πολίτης Δαγκέν.

— Πῶς; τί ἀκούω; τί εἶνε αὐτὰ πού μου λέγει ἡ Δε-σποινὴ Σιδωνία; ἤρχισε μὲ τὴν συνήθη του στω-

μυλίαν. Ἀλήθεια ὁ φίλος μου Ἀλ-βας δὲν εἶνε πλέον Ἀκόλουθος τοῦ Αὐτοκράτορος;

— Ἐστὶ φαίνεται! ἀπήντησεν ὁ κύριος Μορανζῆς.

— Τόσω τὸ καλλίτερον! Ἦτο ἀνάξιον ἐνὸς Γάλλου, νὰ ὑπηρετῇ τὸν Ἀρ-παγα!

— Εἶσαι τρελλός, Δαγκέν! ἀπήντη-σεν ὁ ἀρχιεπιφύλαξ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ Ἐκτωρ δὲν συμμερίζεται διόλου τὴν ἰδέαν σου καὶ ὅτι ἀπεναντίας λυπεῖται πολὺ πού ἔχασε τὴν θέσιν του.

— "ὦ, ναί, κύριε Μορανζῆ! πολὺ! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ, μόλις καὶ μετὰ βίας συγκρατῶν τὰ δάκρυά του.

«Ἐπανελάβε τὴν ἀνάγνωσιν.» (Σ. 106, στ. γ')

πιστεύω! Ἐν τούτοις ὁμως... ἀπελύ-θη!.. Σὲ ἀπέλυσεν ὁ Αὐτοκράτωρ; προ-σέθεσεν ἀποταθείς πρὸς τὸν Ἐκτορα. Διὰ τί; Τί ἔτρεξε;

— Μὲ διέβαλαν εἰς τὴν Αὐτοῦ Με-γαλειότητα! — Ποῖος;

Ὁ Ἐκτωρ ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς ἀ-καταλήπτους.

ΠΑΥΛΟΣ (Μ' έκπληξιν ἀληθινήν). — Δώδεκα φορές! . . . Α, θά μου ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον. Ἀπὸ τὴν τρίτη φορά θά μ' ἐπίανε νύστα . . .

ΑΛΕΚΟΣ. — Ἐκατάλαβα. Ὡστε θέλεις νά κάμνουμε θέατρο. Ἐσὺ θά περνᾷς μιὰ-δύο φορές τὸ μέρος σου, σὺν τοῖς ἡθοποιοῖς, καὶ ὕστερα θά περιμένῃς ἀπὸ τὸν ὑποβολέα, ἀπὸ ἐμέ. Καὶ ὅταν πρὸκειται νά παγγεῖλῃς ἐνώπιον τοῦ κοινῷ — ἐνώπιον τοῦ καθηγητοῦ ἤθελα νά εἶπω, — θά ἐπαναλαμβάνῃς ὅ,τι θά σου ψιθυρίζω ἐγώ.

ΠΑΥΛΟΣ (Μειδιῶν). — Ἐπάνω-κάτω.

ΑΛΕΚΟΣ. — Καὶ ἀντὶ χειροκροτημάτων, θά πέρνῃς ἓναν καλὸ βαθμὸν ποὺ νά μὴ σε ἀπογοητεύῃ . . . ἔ;

ΠΑΥΛΟΣ. — Βεβαίωτατα!

ΑΛΕΚΟΣ. — Μὰ ἐσυλλογίσθης ὅτι αὐτὸν τὸ βαθμὸν θά τον κλέπτῃς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ μελετοῦν, καὶ πρῶτα-πρῶτα ἀπὸ τὸν ὑποβολέα σου;

ΠΑΥΛΟΣ (Μὲ πικρίαν). — Α, γι' αὐτὸ μοῦ κάνεις τώρα τὸν ἡθικὸ φιλόσοφο! Ὁ ἐγωϊσμός σου δὲν σου ἐπιτρέπει νά φαινώμεθα ἴσοι. Δὲν θέλεις νά σου κλέπτουν τὸν βαθμὸν σου . . .

ΑΛΕΚΟΣ. — Ὁχι, ὄχι γι' αὐτό, διαμαρτύρομαι! Μόνον ἐγωϊστὴς δὲν εἶμαι! Ἐγὼ σοῦ κάμνω ἂν θέλῃς εὐχαρίστως τὸν ὑποβολέα, ἐγὼ σοῦ χαρίζω τὸν βαθμὸν μου, ἔστω! Ἀλλὰ δὲν μου λές, σὲ παρακαλῶ, τί τον θέλεις αὐτὸν τὸν βαθμὸν;

ΠΑΥΛΟΣ. — Ὡραία ἐρώτησις! Ὅταν ἔχω καλοὺς βαθμούς ὅλον τὸν χρόνον, δὲν ἤξεύρεις ὅτι θά προβιβασθῶ;

ΑΛΕΚΟΣ. — Καὶ εἰς τί θά σου χρησιμεύσῃ ὁ προβιβασμός;

ΠΑΥΛΟΣ. — Νὰ τὰ μας! Θά τελειώσω τὸ Γυμνάσιον καὶ θά πάρω τὸ ἀπολυτήριόν μου!

ΑΛΕΚΟΣ. — Αὐτὸ λοιπὸν σὲ ἐνδιαφέρει! Αὐτὸ νομίζεις ὅτι εἶνε τὸ πᾶν! Καὶ ἂν, ὅταν θά ἐξέλθῃς ἀπὸ τὸ Γυμνάσιον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δηλαδὴ διὰ τῆς μεθόδου τοῦ ὑποβολέως, ἰδῇς ὅτι δὲν ἤξεύρεις τίποτε; ἂν θά ἔχῃς χάρις τόσον καιρὸν καὶ τόσα χρήματα, χωρίς νά κάμῃς τίποτε; χωρίς νά μάθῃς γράμμα-τα; Ἄν θά γίνεσαι γελοῖος παντοῦ; ἂν θανάγκάζῃς τοὺς ἄλλους νά λέγουν: «Τελειόφοιτος τοῦ Γυμνασίου, φαντασθῆτε!» ἂν δὲν σου μείνῃ, παρὰ ἡ λυπηρὰ συναισθησις ὅτι κατὰ βάθος εἶσαι ἀγράμματος; ὅτι οἱ βαθμοὶ καὶ τὸ ἀπολυτήριον εἶνε μία ἀπάτη; ὅτι δὲν εἶσαι χρήσιμος εἰς τίποτε; ἔ; . . . τότε ποῖος θά σου πταίῃ; ὁ ὑποβολεὺς σου, ἢ ὁ ἑαυτός σου;

ΠΑΥΛΟΣ. — Μπρέ! καὶ δὲν το ἐσυλλογίσθηκα αὐτὸ ποτὲ! (Μένει σκεπτικός.)

ΑΛΕΚΟΣ. — Καὶ ὅμως πρέπει νά το συλλογίσθῃς! Πάρε ἓναν καλὸν βαθμὸν ποὺ δὲν σου ἀξίζει. Σοῦ τον χαρίζω.

ἀλλὰ σὲ βεβαίω ὅτι εἰς τίποτε δὲν σου χρησιμεύει. Ἄν οἱ καλοὶ βαθμοὶ εἶχαν τὴν δύναμιν νά σε κάμουν νά μάθῃς, τότε μάλιστα! Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ καλοὶ βαθμοὶ σημαίνουν μόνον ὅτι ἔμαθες — καὶ ἂν δὲν ἔμαθες, τόσῳ τὸ χειρότερον διὰ σέ . . . Ἐ, τί συλλογίζεσαι; θέλεις τώρα νά σου κάμω τὸν ὑποβολέα; (Κτυπᾷ ὁ κώδων.)

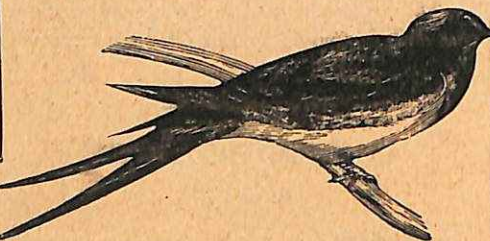
ΠΑΥΛΟΣ (Ἐντρομος, συνεργόμενος). — Ὁ κώδων! δυστυχία μου! Δὲν ἔμαθα τίποτε . . . Ἀλέκο μου φίλτατε! (Δαμβάνει τὴν χεῖρά του) Ἄν μὲ βγάλῃ ὁ καθηγητὴς, ψιθύρισέ μου καμμία λέξι. Σοῦ το ζητῶ διὰ τελευταίαν φοράν. Ἀπὸ αὔριον δὲν θά ἔχω ἀνάγκην ὑποβολέως.

ΑΛΕΚΟΣ. — Μοῦ το ὑπόσχεσαι;

ΠΑΥΛΟΣ. — Ναί! τοῦλάχιστον ὅτι θά προσπαθῶ! (Σπεύδον ἐπὶ τὴν παράδοσιν.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Τώρα τὴν ἀνοιξὶ ἔρχεται τὸ μαῦρο χελιδόνι καὶ μὲ τάγαπνέμένο του ζευγάρι εὐθὺς οἰκονεῖ εἰς τὴν παλιὰ του γειτονιά.

Καὶ μὲ τραγουδι εὐγνώμονο τὴ στέγη χαιρετοῦνε, τὸ σπῖτι ποῦ ἐμεγάλωσαν . . . καὶ πρὸς χάριν πετοῦνε ἔς τὴν ἀσμένεια ποταμιά.

νὰ πάρουν μὲ τὸ ράμφος των τῆς ἄμμου λιθαράκια, πηλὸ ἀπὸ τὸν δόχο της, ἀπ' τὸν ἀγρὸ ξυλάκια, νὰ πλέξουν τεχνικὴ φωλιά.

κ' ἐκεῖ νὰ ξεγεννήσουν, νὰ θρέψουν τὰ μικρά τους ὡς ποὺ νὰ μεγαλώσουν, νὰνοῖξουν τὰ πτερά τους εἰς τούραν τοῦ ἀγκαλιά!

Κ' εἶνε πουλιὰ γλυκόλαλα, ὁλόμαυρα συνήθως, π' ἔχουν πλατὺ τὸ στόμα των λευκόχρωμο τὸ στῆθος, σὺν τὸ ψαλίδι τὴν οὐρά.

Καὶ μὲ πτερὰ στενόμακρα ἀκούραστα δὴν ἔμερα πετοῦνε καὶ ζυγίζονται ἔς τὸν γαλανὸν αἰθέρα, κ' ἔντομα τρώγουν βλαβερά.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΥΚΟΣ

ΙΣΧΥΣ ΚΑΙ ΑΔΥΝΑΜΙΑ

Πλούσιός τις γεωκλήμων, βλέπων τὰ δάση του καταστρεφόμενα ἀπὸ τὰ θηρία, διέταξε νά κατασκευάσῃ μίαν μεγάλην παγίδα, διὰ νὰ συλλαμβάνωνται καὶ νὰποθνήσκουν ἐκεῖ μέσα ἀπὸ τὴν πείναν.

Ἐσκαψαν λοιπὸν ἓνα λάκκον βαθύ, τὸν ὁποῖον ἐσκέπασαν μὲ κλάδους δένδρων. Καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἔπесαν εἰς τὴν παγίδα μίαν ἄρκτος, ἓνας λύκος, μίαν ἀλώπηξ καὶ ἓνας λαγῶς.

Ἐμείναν ἐκεῖ μέσα μίαν ἡμέραν, δύο ἡμέρας, τρεῖς ἡμέρας. Τὴν τετάρτην ἡμέραν ἡ ἀλώπηξ εἶπε;

— Κάποιος ἀπὸ ἡμᾶς πρέπει νά θυσιασθῇ. Ἄν δὲν φάγωμεν τὸν νεώτερον, ἐξάπαντος θάποθάνωμεν ὅλοι μας ἀπὸ τὴν πείναν.

Τρέμων ὁ λαγῶς εἶπεν:

— Ἐγὼ εἶμαι ἐκατὸν εἰκοσι ἔτων!

Καὶ ἡ ἀλώπηξ:

— Ἐγὼ εἶμαι πενήντα!

Καὶ ὁ λύκος:

— Ἐγὼ εἶμαι σαράντα!

Ἡ δὲ ἄρκτος:

— Κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀκόμη ἐνὸς ἔτους. Ὅποιος θέλῃ, ἄς ὀρίσῃ νά με φάγῃ.

Τὰ ζῷα ἔκαμαν συμβούλιον καὶ ἔφαγαν . . . τὸν λαγόν διότι ἦτο ὁ ἀσθενέστερος καὶ δὲν ἠδύνατο νάντισταθῇ!

—

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἐνα μόνον ἄτακτο παιδί ἄρκει διὰ νὰ μεταβάλῃ τὴν οἰκίαν εἰς Πανδαιμόνιον.

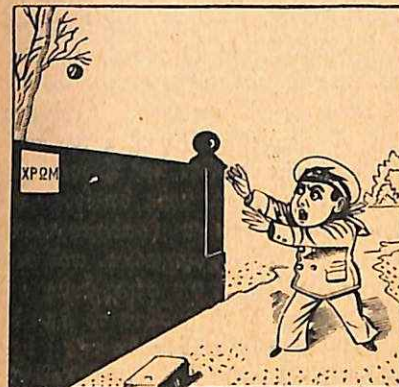
Ἡ Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά εἶνε τράπον τινὰ ἢ σημαία τῆς Ἀνθηρᾶς Ἀνοΐξεως.

Καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν γίνονται διακρίσεις. Ἄν ἐρωτήσωμεν τὴν Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας, θά μας εἴπῃ ὅτι ἐν ᾧ π.χ. ἡ πτωχὴ Γῆ εἶνε μονοσέληνος, ὁ Κρόνος εἶνε Ὀκτασέληνος.

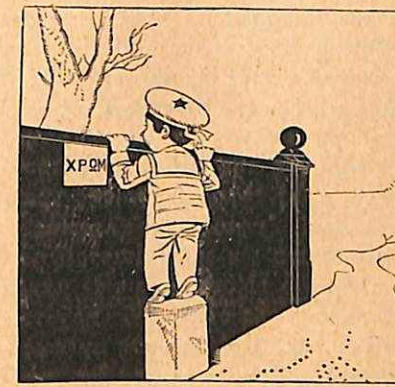
Στοχάζομαι ὅτι καὶ τὸ ὠραιότερον ἄρωμα ἂν εἶχεν ἡ Τσουνίδα, κανεὶς δὲν θά συγκατετίθετο νά τὴν μυρίσῃ. Ὁ ἐστὶ μεθερμηνεύμενος: Τὰ διανοητικὰ προτερήματα χωρὶς ἐγγένειαν ἤθους καὶ χαρακτῆρος καθιστῶσι τὸν ἄνθρωπον ἀπρόσπελαστον.

«Μὴ νομίζετε ὅτι καὶ ἡ ψυχὴ μου εἶνε μαύρη, ὅπως τὸ πρόσωπόν μου» ἔλεγε μίαν φοράν ἓνας ἀγαθότατος μαῦρος. Καὶ εἶπα: Ἰδοὺ πραγματικῶς ἓνας Ἀπάτης . . . Κάτασπρος.

ΖΩΝΤΑΝΗ ΧΑΛΚΟΜΑΝΙΑ

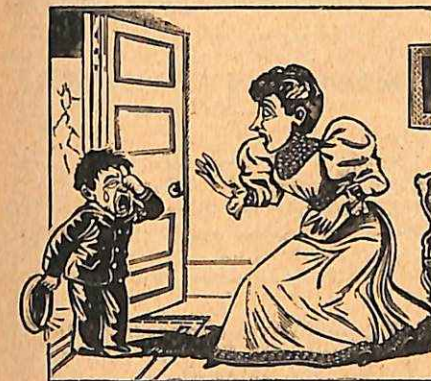
Α! πάει τὸ τόπι μου!

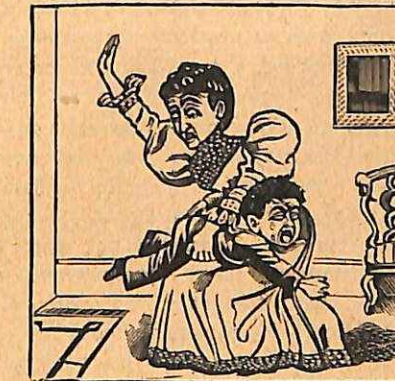
Τὸ βλέπω, — μὰ πῶς νά το πιάσω;

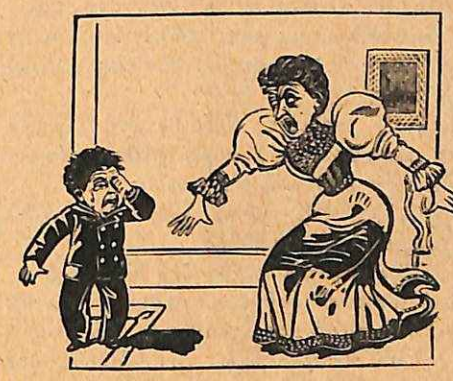
Ω, μητέρα! . . . ἐμαύρισα! . . .

— Βρὲ παλῆροπαιδὶ! τί εἶνε αὐτά;
— Δὲν ἤξευρα, μητέρα, πῶς τὸ χρώμα ἦταν φρέσκο . . .

— Καὶ δὲν ἔβλεπες τὴν ἐπιγραφή; ἔ;
Ἐλα ἐδῶ τώρα νά σου δείξω, νά μάθῃς ἄλλη φορά νά προσέχῃς . . .

— Πωπώ! Πάει καὶ τὸ δικό μου φέρεμα. Ἐδῶ γένης ὁλόκληρος ἐπάνω, σὺν νά ἦσουν χαλκομανία!

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΑΔΑΣ]

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 101)

II'.

«Ἐρχίσασμεν πάλιν τὴν συνειθισμένην μας ζωὴν. Τώρα ἤμουν πλέον εὐχαριστημένη ἀπὸ τοῦ εἶδα ὅτι ἡ μητέρα μου ἐξακολουθοῦσε νά μ' ἀγαπᾷ καὶ δὲν ἐξήλενα ποῦ τὴν ἔβλεπα νὰ περιποιηθῇ τὸ ἀδελφάκι μου περισσότερο ἀπὸ ἐμέ.

«Ἡ καίμένη ἡ κυρία Μίλχ! Ἀλήθεια, τί περίεργον πρᾶγμα! Ἐν ᾧ οἱ πελάται δὲν της ἔλειπαν ποτέ, ἐκείνη ἦτο τώρα μελαγχολικὴ, λυπημένη, σκεπτική . . . Καὶ ὁ Ἰωσήφ, ὁ βοσκὸς μας, τὸ ἴδιο. Καμμιὰ φορά ἔβλεπα μελαγχολικά καὶ τὰ κοριτσάκια τῆς κυρίας Μίλχ. Μόνον τὸ μπεμπέ της ἦτο πάντοτε χαρούμενον καὶ ἐφώναζε καὶ ἐσήκωνε τὰ χεράκια του, ὅταν ἔβλεπε τοὺς πελαργούς ποῦ το εἶχαν φέρῃ.

«Κ' ἐγὼ ἤμουν χαρούμενη. Ὁ Φρίτς καὶ ἡ Μίνα ἤρχοντο κάθε ἡμέραν καὶ ἐπαίζαμεν, ἐνῶ ἡ μάμμη των ἐπλεκεν ἢ ἐκεντοῦσε, καθήμενη ὑπὸ σκίαν.

«Μίαν ἡμέραν παρετήρησα ὅτι τὰ ματάκια των ἦσαν κατακόκκινα, ὡς ἐὰν εἶχαν κλαύση πολὺ. Μοῦ ἔκαμαν περι-

σότερα χάρδια τοῦ συνήθους, καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα νά χωρισθῶμεν, μὲ ἀγκάλιασαν σφιγκτὰ-σφιγκτὰ καὶ μ' ἐφίλησαν πολλές πολλές φορές. Καὶ ἅμα ἐξεκίνησαν διὰ νά φύγουν, πάλιν ἐπέστρεψαν καὶ μ' ἐξαναφίλησαν, ὡς νά μὴ τοὺς ἔκαμνε καρδιά νά μ' ἀφήσουν.

«Τὴν ἄλλην ἡμέραν δὲν ἦλθαν, οὔτε τὴν ἄλλην, οὔτε τὴν ἄλλην. Ἡ κοῦσα τὴν κυρίαν Μίλχ νά λέγῃ ὅτι ἐφυγαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἡ λύπη μου ἦτο τόσῳ μεγάλη, ὥστε δὲν ἔφαγα τίποτε ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

«Ἐίχε περάσῃ σχεδὸν ἓνας μῆνας ἀφ' οὗ ἀνεχώρησαν οἱ φίλοι μου, ὅταν μίαν ἡμέραν ἦλθεν εἰς τὸ σπίτι μίαν πολὺ ὠραία ἀμαξά μὲ δύο θαυμασία μαῦρα ἄλογα. Ἐμπρὸς ἐκάθητο ὁ ἀμαξηλάτης καὶ ὀπίσω ἓνας λακὸς μὲ στολὴν κόκκινην χρυσοκέντητην. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀμαξάν κατήλθεν ἓνας κύριος ὕψους μὲ μαλλιά κάτασπρα σὺν τὰ δικά μου, καὶ ἓνα κοριτσάκι μὲ μαλλιά χρυσαὰ σὺν τὸν ἥλιο. Ἐφοροῦσεν οὐρανὶ φέρεμα πολὺ καὶ μὲ βροχιόλια. Ποτέ μου δὲν εἶχα ἰδῇ κορίτσι μὲ τόσῳ πλούσιον φορέματι καὶ τόσῳ πολλὰ στολίδι. Τὸν κύριον τὸν ἔλεγον «κύριε κόμη!» καὶ τὸ κοριτσάκι «κυ-

ρία Βέρθα!» Ἡ κυρία Μίλχ φαίνεται ὅτι τοὺς ἐγνώριζε καὶ τοὺς ἔκαμεν ἓνα σωρὸ ὑποκλίσεις, κατακόκκινη ἀπὸ εὐχαρίστησιν διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ὑψηλῶν ἐκείνων προσώπων. Ἐξήτησαν νά προγευματίσῃ, ἡ κυρία Μίλχ ἀπήντησε δύο φορές «Ἀμέσως! Ἀμέσως!» καὶ καθὼς ἤμουν ἐκεῖ πλησίον μ' ἐφώναζε: «Ἀσπρούλα, ἔλα νά διασκεδάσῃς ἐν τῷ μεταξύ τὴν κυρίαν Βέρθαν μὲ τὰ παιγνίδια σου.»

«Ἦθελα κ' ἐγὼ πολὺ νά δείξω τὴν τέχνην μου εἰς τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο κοριτσάκι. Ὁ Ἰωσήφ ἔφερεν ἀμέσως ἓνα σχοινάκι καὶ ἓνα στεφάνι, καὶ ἤρχισα μὲ ζήλον. Ὁ κόμης ἐγαμογελοῦσεν, ἡ κυρία Βέρθα ἐξεκαρδίζετο ἀπὸ τὰ γέλια, ἐχειροκροτοῦσε καὶ ἔλεγε: «Α, μ' αὐτὴ ἡ Ἀσπρούλα εἶνε περίφημα γυμνασμένη!»

— Βεβαίως, Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ ὑποκλινόμενος. Ἡ Ἀσπρούλα μας εἶνε περίφημα γυμνασμένη. Φαντασθῆτε ὅτι ἤθελεν ἀνὰ τὴν ἀγοράσαν διὰ νά παριστάνῃ εἰς ἐν θέατρον ζῶν γυμνασμένων, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠθέλαμεν νά τὴν πωλῶμεν, ὁ κύριος τοῦ θεάτρου ἐκείνου ἦλθε ἐδῶ μίαν νυχτίαν νά τὴν κλέψῃ.

«— Καλέ, τί μου λές! εἶπεν ὁ κό-

